

Autor: Kerry Bolton

Yockey a Huxley k „měkké“ totalitě

Pro pochopení Yockeyho postojů k americké „etické syfilitidě“ a „duchovnímu malomocenství“ nám jistě prokáže dobrou službu znalost románu Aldouse Huxleyho z roku 1932 *Konec civilizace aneb Překrásný nový svět*. 1] Huxley se ukázal být mnohem zdatnějším prorokem než Orwell a velice přesně popsal, jak „vládci světa“ v budoucnu nastolí svou globální diktaturu nikoliv silou zbraní, ale otroctvím „rozkoši“. Všeobecná dostupnost sexu i drog pomůže vytvořit otupělou společnost, v níž každý nadšeně přijme své nesvobodné a podřízené postavení. Když se v roce 1958 Huxley ke svému největšímu dílu vracel, popsal v něm nastíněný režim následovně:

...světový stát, kde válka vymizela a kde je prvotním a nejdůležitějším úkolem jeho vládců udržet své poddané v klidu. Toho se jim daří dosáhnout (mimo jiné) uzákoněním značné míry sexuální svobody (umožněné zrušením rodiny), která obyvatele Překrásného nového světa preventivně brání před jakoukoliv podobou ničivého (nebo tvůrčího) emocionálního napětí. 2]

V Orwellově *1984* je žízeň po moci ukájena způsobováním bolesti, v *Konci civilizace* pak o nic méně ponižující rozkoše. 3]

Droga „sóma“ pomáhá zavádět sociální kondicionování. Huxley označuje tento stav opojení „nikoliv soukromým hříškem“, ale „politickou institucí“. 4]

Šlo o samou podstatu života, svobody a usilování o štěstí zaručených Listinou práv. To nejdrahocennější ze všech nezcizitelných práv občanů ale zároveň sloužilo jako nejmocnější zbraň diktatury. Systematické drogování jednotlivců ve prospěch státu... to byl jeden z hlavních pilířů kontroly vládců světa... 5]

V *Konci civilizace* je kontrola obyvatelstva uplatňována také prostřednictvím masových orgií nereproduktivního sexu, „velkých dionýsií“, při nichž se účastníci vybičovávají k extatickému šílenství narkotiky i repetitivními rytmy. 6] Tyto orgie plní také funkci náboženských obřadů a projevů „solidarity“.

I Yockey chápal fungování měkké totalitářství dosti podobně a v *Londýnské proklamaci* tak píše:

Rozklad společenského života nenastal jen tak samovolně, byl cíleně naplánován, vytvořen i rozšířen. Systematické podkopávání celého západního života pokračuje dodnes.

Nástroji tohoto útoku a propagandistickými zbraněmi jsou tisk, rádio, film, divadlo i vzdělávání. Ty jsou dnes v Evropě takřka výhradně v rukou sil kulturní nákazy a sociálního rozkladu.

„Hlavní zdrojnicí“ je ovšem Hollywood, který do světa „chrlí nekonečnou záplavu zvrácených snímků s cílem zkazit a zdegenerovat evropskou mládež“, když už úspěšně zničil tu americkou. 7]

Ruku v ruce s tím „zvrhlá literatura“ propaguje „likvidaci zdravých instinktů jednotlivce, normálního rodinného a sexuálního života a rozklad organismu společnosti na neuspořádanou hromadu bezcílných a do sebe narážejících zrněk lidského písku“.

Poselstvím Hollywoodu je naprostá převaha izolovaného jednotlivce, bez státu i kořenů, stojícího vně společnosti i rodinu, jehož život se smrští na honbu za penězi a erotickou rozkoší. Nejde však o zdravou a normální lásku muže a ženy, spojených početným potomstvem – ne, Hollywood velebí choré samoučelné

erotično, sexuální lásku dvou zrněk lidského písku, povrchní a prchavou. Těmto nejvyšším hollywoodským hodnotám musí ustoupit všechno: manželství, čest, povinnost, vlastenectví i přísná oddanost vyššímu cíli. Toto zruďné převrácení sexuálního života vyvolalo u milionů Američanů erotomanii, která dnes s americkou invazí zachvátila i evropskou Otčinu. 8]

Nezapomínejme, že Yockey napsal tyto řádky v roce 1948 – ne před měsícem nebo třeba deseti lety. Dnes někdy máme sklony dívat na jím popisovanou éru jako na věk v porovnání s tím naším nevinný a ryzí. A kdo by nakonec mohl popřít, že tempo tohoto procesu „rozkladu společnosti“ se zrychlilo mimo všechny naše představy?

Yockey psal i o nástupu „feminismu“ v době, kdy bychom v porovnání s dneškem něco takového pozorovali jen sotva:

Hollywoodský feminismus vytvořil ženu, která už není ženou, ale nemůže být mužem; a muže, který pozbyl veškeré mužnosti a stal se čímsi neurčitým. Říká se tomu „svoboda od“ (viz Nietzsche *Tak pravil Zarathustra*, pozn. DP) ženy a děje se tak ve jménu „štěstí“, kouzelného slůvka liberálně-komunisticko-demokratické doktríny. 9]

Yockey zemřel v předvečer umělé „kulturní revoluce“ 60. let. **Přesto by však kontrakulturní sexuální emancipaci, feminismus a užívání drog jistě neviděl jako „revoluci“ proti americkému establishmentu, ale jako jeden z postupných kroků tohoto establishmentu na cestě k naprosté světovládě likvidací všech tradičních kultur a morálky.**

Kulturní studená válka

Zárodky a zavádění této strategie lze dnes s patřičným odstupem vysledovat velice přesně. Semínka 60. let byla pečlivě zasazena už na počátku studené války v roce 1949, kdy Stalin poprvé naznačil, že nehodlá pokračovat ve válečné koalici jako mladší partner na bázi OSN řízeného světového státu.

CIA s penězi Rockefellerů a jim podobným sesbírala skupinku starých trockistů, menševiků a dalších levičáků nespokojených se Stalinovým neotesaným slovanským „bolševismem“. Plodem těchto snah byl pak Kongres pro kulturní svobodu (Congress for Cultural Freedom – CCF) pod vedením „celoživotního menševika“ profesora Sidneyho Hooka (jemuž později prezident Reagan udělil Medal of Freedom za služby prokázané americké hegemonii), kterému asistovali mj. jeho starý mentor Dr John Dewey 10] či takoví velikáni jako Bertrand Russell (který kdysi v zájmu zachování „světového míru“ obhajoval preventivní jaderný útok na SSSR), Stephen Spender a Arthur Koestler. Mezi „kontrakulturní rebely“ zverbované americkým establishmentem patřili třeba i Gloria Steinemová 11] či Timothy Leary. 12]

Zakládací sjezd CCF se uskutečnil v roce 1949 v hotelu Waldorf Astoria coby provokace sovětskými penězi sponzorované mírové konferenci ve Waldorfu, podporované řadou amerických literátů. Článek CIA to popisuje následovně:

Několik liberálních a socialistických spisovatelů v čele s profesorem filozofie Sidney Hookem využilo příležitost ukrást něco publicity plánované (prosovětské) waldorfské mírové konferenci. Zapálený exkomunista (což ve skutečnosti znamená antistalinista) Hook v té době učil na New York University a šéfoval socialistickému časopisu *The New Leader*. O deset let dříve spolu se svým mentorem Johnem Deweyem založili kontroverzní skupinu Výbor pro kulturní svobodu, jež se vymezovala současně proti nacismu i komunismu. Dnes organizuje podobnou skupinu s cílem narušit mírovou konferenci ve Waldorf-Astoria. 13]

Prostřednictvím CCF se CIA dařilo mít jistou míru kontroly nad velkou částí kulturního života Západu během studené války, mj. podporou vlivných časopisů jako *Encounter*. 14]

Když CCF po rozkladu sovětského bloku zaniknul, vznikly další instituce, tentokrát pod záštitou nestátních subjektů, především Sorosovy sítě 15] a Národní nadace pro demokracii (National Endowment for Democracy, NED), která je dalším společným projektem neotrockistů, 16] americké vlády a neokonzervativců; Soros i NED spolupracují při vyvolávání revolucí po vzoru shora kontrolovaných „nepokojů mládeže“ v 60. letech, aby tak došlo k nastolení režimů příznivěji nakloněných globalizaci a privatizaci, především v zemích bývalého sovětského bloku.

Kulturní fronta zůstává nepostradatelným instrumentem při šíření americké globální hegemonie. Rozšiřování kulturní patologie je totiž mnohem nebezpečnější a podvratnější než bomby nebo i dluh, jak Yockey coby jeden z prvních varoval už v době, kdy se většina „pravice“ včetně Rockwellových amerických nacistů ještě v otázce postoje k SSSR a americké hegemonie klonila k pozicím amerického establishmentu.

Zatímco tak Amerika vyvážela v podobě například jazzu nebo abstraktního expresionismu si celého světa svou smrtící „kulturu“, odsuzoval Stalin „vykořeněný kosmopolitismus“ – zcela jasně si tedy uvědomoval následky přijímání amerických kulturních exportů. „Abstraktní expresionismus“ se pak skutečně stal *de facto* „státním uměním“ amerického režimu „převracečů kultury“, stejně jako byl „socialistický realismus“ *de jure* státním uměním SSSR.

Abstraktní expresionismus byl prvním specificky tak zvané „americkým“ uměleckým hnutím. Jeho nejznámější představitel Jackson Pollock dostával prostředky i od CCF a v letech 1938–1942 pracoval s dalšími levicovými umělci ve Federálním uměleckém projektu, kde malovali mj. nástěnné malby oslavující Rooseveltův režim Nového údělu, kterému Yockey říkal „revoluce roku 1933“. 17] Abstraktní expresionismus se stal oblíbenou uměleckou strategií při vedení studené války proti „socialistickému realismu“, který byl za Stalinovy

vlády i později oficiálně prosazován a sponzorován Sovětským svazem. Jako v řadě dalších oblastí i v umění Stalin zvrátil původní bolševické experimentální a, jak se u marxismu dalo očekávat, protitradiční tendence. 18] Ještě ve 30. letech byl sociální realismus populární i v Americe, koncem let 40. rychle ho však začal nahrazovat abstraktní expresionismus, široce a štědře podporovaný mecenáši i uměleckou kritikou. 19]

Četní teoretici, sponzoři i umělci abstraktního expresionismu se rekrutovali z řad trockistické a vůbec antistalinistické levice a později se z nich povětšinou stali nejzapálenější bojovníci studené války. Modernistické umění se za studené války stalo neopominutelným činitelem americké světové revoluce. V roce 1947 americké ministerstvo zahraničí uspořádalo modernistickou výstavu pod názvem „Vzestup amerického umění“ (*Advancing American Art*), která putovala přes Latinskou Ameriku a Evropu až do Prahy. 20]

Nejvíce se asi o rozšíření abstraktního expresionismu zasadili umělecký kritik Clement Greenberg a bohatý kunsthistorik a umělec Robert Motherwell, 21] energický propagátor hnutí. Greenberg byl newyorský trockista a dlouholetý kritik umění pro *The Partisan Review* a *The Nation*. Umělecký svět se o něm prvně dozvěděl díky jeho článku pro *The Partisan Review* „Avantgarda a kýč“ z roku 1939, 22] kde označuje umění za propagandistické médium a odsuzuje socialistický realismus stalinského Ruska i *völkisch* umění Hitlerova Německa. 23]

Obzvlášť byl Greenberg nadšen dílem Jacksona Pollocka a ve své eseji z roku 1955 „Malba amerického typu“ 24] velebí abstraktní expresionismus a jeho vyznavače coby další stadium modernismu. Podle Greenberga se USA po 2. světové válce staly ochráncem „pokrokového umění“, podobně jako právě ji a nikoliv SSSR mnozí považovali za jediný skutečný nástroj „světové revoluce“ na cestě ke světovému socialismu.

Greenberg se stal zakládajícím členem Amerického výboru pro kulturní svobodu (American Committee for Cultural Freedom ACCF) 25] a podílel se na „exekutivních programových rozhodnutích“. 26] Jeho podpora CCF neskončila ani po expozé z roku 1966, kdy *NY Times* a *Ramparts* odtajnily financování CCF a publikací jako *Encounter* z fondů CIA. Jako dobrý trockista tak i nadále pracoval pro americké ministerstvo zahraničí a jako státní úředník (*civil servant*). 27]

Další zásadní institucí ve službách převrácení kultury je newyorské Muzeum moderního umění Rockefellerovy dynastie. John H. Whitney, někdejší člen Výboru pro psychologickou strategii (*Psychological Strategy Board*) americké vlády podporoval z pozice člena dozorčí rady (a poté ředitele, pozn. DP) Muzea Pollocka i další modernisty.

Povšimněme si také spojení s psychologickou válkou. William Burden, který se v roce 1940 stal předsedou dozorčí rady Muzea, za války spolupracoval s Latinskoamerickou sekcí Nelsona Rockefellera. Burden byl také šéfem nadace CIA Farfield Foundation, přes níž putovaly peníze nejrůznějšími volávkám a poskokům; v roce 1947 byl jmenován předsedou Výboru Museum Collections, roce 1956 pak ředitelem Muzea. 29] Dalšími lidmi s korporátní minulostí ve vedení Muzea moderního umění byli William Paley z CBS a Henry Luce z Time-

Life Inc., kteří udržovali těsné vazby se CIA. 30] Joseph Reed, Gardner Cowles, Junkie Fleischmann a Cass Canfield současně seděli v dozorčích, radách Muzea i Farfield Foundation. Mezi CIA a Muzeem pak existovaly četné další styčné body a lidé, včetně Toma Bradena, který předtím, než vstoupil do CIA, pracoval v letech 1947-1949 jako výkonný tajemník Muzea moderního umění. 31]

Roku 1952 se Muzeum moderního umění pustilo do abstraktně expresionistické světové revoluce prostřednictvím mezinárodního programu, který čerpal pětiletý grant na 125 tisíc dolarů od Rockefeller Brothers Fund pod vedení Portera McCraye. I ten spolupracoval s Nelsonovým Latinskoamerickým oddělením a v roce 1950 se stal atašé kulturní sekce americké Zahraniční služby (**Foreign Service**). 32] Russell Lynes napsal, že Muzeu moderního umění se tehdy otevřel celý svět k šíření „náboženství na vývoz“: abstraktního expresionismu. 33]

Poznámky:

1] Aldous Huxley, *Brave New World* (London: Chatto & Windus, 1969).

2] Aldous Huxley, *Brave New World Revisited* (Britain: Harper and Row, 1958), s. 26-27.

3] *Brave New World Revisited*, s. 27.

4] *Brave New World Revisited*, kap. 8, "Chemical Persuasion."

5] *Brave New World Revisited*.

6] *Brave New World*, kap. 5.

7] Yockey, "Social Degeneration," *Proclamation of London*, s. 14.

8] *Proclamation of London*

9] *Proclamation of London*, s. 14-15.

10] Hook s Deweyem v roce zřídili tak zvanou vyšetřovací komisi, aby prošetřila Moskevské procesy proti trockistům, aby tak pod zástěrkou nezávislosti vylepšili Trockého pověst. Jeden z členů komise Carleton Beals, který spolu s Deweyem a dalším odjel do Mexika vyslechnout Trockého, z komise znechuceně vystoupil a vyšetřování označil za Trockého matiné. C. Beals, "The Fewer Outsiders the Better: The Pink Tea Party Trials," *Saturday Evening Post*, 12. června 1937.

11] Ke Steinemové a manipulaci studentských organizací CIA viz Tom Hayden, *Reunion: A Memoir* (London: Hamish Hamilton, 1989), s. 36-39. Gloria Steinemová coby zásadní feministka byla dílem establishmentu.

12] Leary byl dokonalý kandidát pro roli poskoka CIA, hlásná trouba systémem vymyšlené psychedelické generace. Novinář si klade otázku: „Byla rebelie 60. let vládním spiknutím?“ ve své knize „Tinker, Tailor, Stoner, Spy: Was Timothy Leary a CIA Agent? Was JFK the ‘Manchurian Candidate’? Was the Sixties Revolution Really a Government Plot?“, <http://home.dti.net/lawserv/leary.html>

13] Central Intelligence Agency, „Cultural Cold War: Origins of the Congress for Cultural Freedom, 1949–50.

14] Frances Stonor Saunders, *The Cultural Cold War: The CIA and the World of Arts and Letters* (New York: The New Press, 1999).

15] Sorosova síť podporuje legalizaci drog a šíření feminismu, včetně dostupných potratů všude tam, kde se dosud drží zbytky tradice, jež blokují postup globalizace, zejména v zemích bývalého sovětského bloku. Jednou z těchto skupin je Drug Policy Alliance Network, již podpořili i takoví miláči establishmentu jako George Schultz, Paul Volcker, Václav Havel a sám Soros. Drug Policy Alliance Network, sekce O DPA , <http://www.drugpolicy.org/about/>

16] The National Endowment for Democracy je dílem trockisty Toma Kahna. Viz níže.

17] Yockey, „The American Revolution of 1933,” *Imperium*, 492–501.

18] Viz Trockého nářky v *Zrazené revoluci*.

19] K. R. Bolton, „The Art of ‘Rootless Cosmopolitanism’: America’s Offensive Against Civilisation,” v *The Radical Tradition: Philosophy, Metapolitics & Revolution in the Twenty-First Century*, ed. Troy Southgate (New Zealand: Primordial Traditions).

20] *The Cultural Cold War*, s. 256.

21] „Motherwell byl členem Amerického výboru pro kulturní svobodu“, americké větve Výboru pro kulturní svobodu, stejně jako Jackson Pollock (*The Cultural Cold War*, 276). K americkému CCF patřili i Philip Rahv a William Phillips z *Partisan Review* (*The Cultural Cold War*, s. 158).

22] Clement Greenberg, „Avant-Garde and Kitsch,” *Partisan Review* 6, no. 5 (1939): s. 34–49. Esej si můžete přečíst zde: <http://www.sharecom.ca/greenberg/kitsch.html>

23] Bolton, „The Art of ‘Rootless Cosmopolitanism.’”

24] Clement Greenberg, „American Type Painting,” *Partisan Review*, Spring 1955.

25] John O’Brien, „Introduction,” *The Collected Essays and Criticism of Clement Greenberg* (Chicago: University of Chicago Press, 1993), vol. 3, xxvii.

26] *The Collected Essays and Criticism of Clement Greenberg*, vol. 3, xxviii.

27] *The Collected Essays and Criticism of Clement Greenberg*, vol. 3, xxviii.

28] *The Cultural Cold War*, 263.

29] *The Cultural Cold War*, s. 263.

30] *The Cultural Cold War*, s. 262. Luceho časopis *Life* otiskl v čísle ze srpna 1949 rozsáhlý profil Jacksona Pollocka, a tak ho proslavil (*The Cultural Cold War*, s. 267).

31] *The Cultural Cold War*, s. 263.

32] *The Cultural Cold War*, s. 267.

33] Russell Lynes, *Good Old Modern Art: An Intimidate Portrait of the Museum of Modern Art* (New York: Atheneum, 1973), citováno Saundersem, *The Cultural Cold War*, s. 267.

Druhá část článku Kerryho Boltona *A Contemporary Evaluation of Francis Parker Yockey, Part 2* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 29. září 2010.